

A. DEN UIL-VAN GOLEN

Ferste

Roman

Zonnestralen

1

Bram schiet overeind en loopt naar het raam. Hij staart naar buiten zonder iets te zien.

Hij mompelt iets binnensmonds en schudt een paar keer zijn hoofd. Dan draait hij zich om, loopt naar de keuken, opent de koelkast en pakt een fles. Met een grijns opent hij die en schenkt de inhoud in een glas dat op het aanrecht staat. Hij zet de fles aan zijn mond en drinkt er het laatste restje uit.

Dan pakt hij het glas, loopt terug naar de kamer en ploft op de bank. Hij neemt een grote slok en leunt achterover. Weer mompelt hij iets en schudt dan geërgerd zijn hoofd.

‘Het zal me toch een keer gaan lukken.’ Hij schrikt van zijn eigen stem en neemt weer een slok.

Na een poosje staat hij op en loopt naar zijn slaapkamer. Met een paar stappen is hij bij een grote boksbal die met een ketting aan het plafond is vastgemaakt. Met zijn vuisten begint hij erop los te slaan, zo erg dat hij even later hijgend blijft staan.

Hij kijkt naar zijn handen en grinnikt. ‘Tot de volgende keer. Het moet lukken.’

Dan loopt hij weer terug naar de kamer en drinkt zijn glas leeg. Hij zucht diep. Voor hij op de bank gaat zitten zet Bram de radio hard aan. Hij trommelt op de leuning van de bank op de maat mee. Telkens draait hij de volumeknop wat

hoger. Het duurt niet lang of hij voelt zich zo opgewonden dat hij niet meer kan blijven zitten. Met grote stappen loopt hij de kamer op en neer en af en toe stampst hij met zijn voeten op de grond. Tot een doordringend bellen hem doet stoppen. Geërgerd loopt hij naar de voordeur en opent die met een ruk. Voor hem staat een oudere dame. Hij kent haar, want ze woont sinds een paar maanden onder hem.

‘Meneer,’ begint ze vriendelijk, ‘zou u de muziek wat zachter kunnen zetten en misschien kunt u ook wat minder hard met uw voeten op de vloer stampen?’

Bram voelt zich kwaad worden, kijkt de vrouw met een vernietigende blik aan en snauwt: ‘Ik doe in mijn huis wat ik wil!’ Zonder een antwoord af te wachten slaat hij de voordeur met een klap dicht.

Zo, die zal het voorlopig niet meer in haar hoofd halen om aan te bellen. Waar bemoeit dat mens zich mee!

Zodra hij de deur van de onderbuurvrouw dicht hoort gaan, pakt Bram zijn jas van de kapstok en hij stapt de deur uit. Bij de trappenhal staat hij in tweestrijd. Zou hij de lift nemen of de trap?

Nee, natuurlijk niet de lift. Met twee treden tegelijk rent hij de twaalf trappen af.

De schuifdeuren gaan open en even blijft hij buiten stilstaan om de koele avondlucht op te snuiven.

Dan loopt hij naar het parkeerterrein waar zijn auto staat. In de auto rommelt hij even wat in het dashboardkastje. Hij heeft hem toch echt hier in gedaan. O wacht, daar is-ie.

Hij zet de pet achterstevoren op, pakt dan een zonnebril en zet die ook op. Hij kijkt even in de binnenspiegel en grijnst. Mocht hij een bekende tegenkomen, is de kans klein dat die hem herkent.

Hij rijdt met hoge snelheid de stad uit. Af en toe kijkt hij om zich heen, want stel je voor dat er ineens een smeris achter hem aan komt. Op de snelweg trapt hij het gaspedaal nog verder in.

Hij geniet van het turbogeluid en een warm gevoel schiet door hem heen. Het is gelukkig om deze tijd niet zo heel druk, dus hij kan het grootste gedeelte op de linkerbaan blijven rijden.

Hij is zo met het rijden bezig, dat hij opeens flink moet remmen. Bijna was hij de afslag voorbijgereden.

Vanaf nu houdt hij zich goed aan de maximumsnelheid. Bram weet dat hier op verschillende plekken camera's staan.

Eindelijk komt hij vlak bij de plek waar hij wezen moet. Hij zoekt een parkeerplaats en stapt uit.

Hij draait zijn pet en trekt de klep wat verder over zijn ogen.

Langzaam loopt hij naar het parkeerterrein. Zo onopvallend mogelijk stapt hij langs de geparkeerde auto's. Nee, de auto die hij denkt aan te treffen is niet te zien.

Misschien moet hij nog een poosje geduld hebben. Met de handen in zijn zakken loopt Bram het parkeerterrein af en loopt via een andere route terug naar zijn auto.

Hij stapt in en pakt zijn mobiele telefoon. Er zijn geen berichten en er heeft ook niemand gebeld. Een tijdje zit hij te surfen zonder echt iets te zoeken. Een paar keer kijkt hij op zijn horloge en zucht. Wist hij het nummer van het appartement maar, dat zou het een stuk makkelijker maken.

Hij start de auto en rijdt naar het parkeerterrein waar hij zojuist lopend naartoe was gegaan.

Achter in een hoek vindt hij een lege parkeerplaats en zet daar zijn auto neer.

Net als hij uit wil stappen, gaat z'n telefoon. Hij zegt zijn naam en hoort dan: 'Hallo Bram, ik heb een vraag. Zou jij morgen voor mij de geplande afspraak over willen nemen? Door onvoorziene omstandigheden ben ik er morgen niet.'

Bram zucht en zegt dan zo nonchalant mogelijk: 'Oké, omdat jij het bent, Arthur.'

'Fijn, bedankt. Mocht het niet gaan zoals we verwachten, dan kun je me morgen na zes uur bellen.'

'Dat zal niet nodig zijn. Mij lukt het meestal wel.'

'Afgesproken.'

De verbinding wordt verbroken en Bram blijft nog even zitten met de telefoon in zijn hand.

Arthur onverwachts niet kunnen werken? Dan moet er iets belangrijks aan de hand zijn.

Nou ja, zoiets kan altijd gebeuren.

Opeens ziet Bram een paar lichten in zijn achteruitkijkspiegel. Gespannen kijkt hij om en voelt zich opeens opgewonden. Het is de auto waarop hij wachtte.

Na een paar minuten ziet hij haar naar de ingang lopen. Even later ziet hij dat ze nu op de vijfde verdieping is. Hij telt de deuren en zucht van opluchting als hij ziet welke deur zij opent.

Hij wrijft in zijn handen. Ziezo, nu weet hij in ieder geval welke verdieping en welke deur het is. Hij veegt langs zijn voorhoofd. Zijn handen voelen klam aan.

Hij mompelt: 'Eens zal het lukken.'

Dan start hij de auto en rijdt het parkeerterrein weer af. Bram heeft nog geen zin om naar huis te gaan. Hij rijdt wat doelloos rond en neemt een afslag zonder te weten waar hij terechtkomt. Ineens ziet hij een uitnodigend bord van een café. Er staan veel auto's geparkeerd en hij besluit er even naar

binnen te gaan. Hij wil zijn gedachten wat op orde brengen.

Als hij binnenstapt, knippert hij even met z'n ogen, want het felle licht verblindt hem. Al snel heeft hij een plek aan de bar gevonden en bestelt zijn lievelingsdrankje. Hij loopt ermee naar een hoek van de zaal, waar nog een statafel leeg is.

Van hieruit heeft hij een goed overzicht. Hij ziet dat er nogal wat jonge meisjes zijn die de grootste lol hebben met de mannen.

Het duurt niet lang of er komt een meisje zijn kant uit. Ze knippert even met haar ogen en zegt dan: 'Hoi, volgens mij ben jij hier vreemd.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Zou kunnen.'

Ze zet haar glas op de tafel en kijkt hem uitdagend aan.

'Ben je uit verveling hier?'

'Niet echt.'

'O, want daar kunnen we wel wat aan doen.' Ze komt wat dichterbij hem staan.

Hij schudt zijn hoofd.

'Ik heb geen behoefte aan gezelschap.'

'Weet je het zeker?'

Hij kijkt haar even wat bewuster aan en is verrast door haar donkerbruine ogen. Ze lijken te glanzen in het licht.

Ze lacht vriendelijk en haar stem klinkt gedempt. 'Volgens mij ben jij eenzaam. Ik wil best met je praten.'

Opeens ziet hij een ander beeld voor zich en het zweet breekt hem uit.

Hij draait zich meteen om. 'Ik moet weg.'

Beduusd kijkt het meisje hem na als hij met grote stappen naar buiten loopt.

Hij leunt tegen zijn auto en zucht heel diep.

Het was beter geweest als hij niet naar binnen was gegaan.

Hij denkt even aan al die jonge meisjes die daar waren en voelt de hartstocht door zijn lichaam jagen. Even staat hij in tweestrijd. Zal hij weer terugrijden en gewoon aanbellen of is het beter om via een omweg naar zijn eigen appartement te rijden?

Morgen moet hij helder zijn, dan is dat gesprek. Hij zal laten zien dat het hem lukt om dat het gewenste resultaat op te laten leveren.

Nog even blijft hij staan, opent dan het portier, stapt in en rijdt weg.

Het is al na middernacht als hij het bekende parkeerterrein op rijdt.

Hij neemt niet de lift, maar de trappen. Hij rent zo snel naar boven, dat hij even op adem moet komen. Tjonge, hij moet echt wat aan zijn conditie doen.

Een paar jaar geleden was die stukken beter.

Hij heeft nog geen slaap, daarom gaat hij dwars op de bank zitten, doet de koptelefoon op, zet zijn favoriete zender aan en probeert zich te ontspannen.

Zijn gedachten zweven weg en hij ziet zich weer als kleine jongen bij zijn ouders thuis.

Hij hoort de harde stem van zijn vader. 'Jij, jij deugt nergens voor. Als je zo doorgaat, komt er niets van je terecht! Op je volgende rapport wil ik geen zessen meer zien. Alleen maar achten en negens.'

Hij ziet ook het gezicht van zijn moeder voor zich. Ze had medelijden met hem, maar durfde niet tegen vader in te gaan. Hij was de dictator. Alles moest gebeuren zoals hij het zag en wilde. Zijn zussen waren ook bang en hij voelde vaak een machteloze woede in zich opkomen. Als hij de kans zou hebben gekregen, had Bram zijn vader gewurgd.

Bij deze laatste gedachte is hij weer in het hier en nu. Hij zet de koptelefoon af en loopt naar de koelkast. Zijn handen beven als hij een glas port inschenkt. Tegen de koelkast leunend drinkt hij het glas in één teug leeg. Dan vult hij het nog een keer en loopt terug naar de bank.

Met de handen onder zijn hoofd blijft hij zitten. Blijft het verleden hem nu heel zijn verdere leven achtervolgen? Hij schudt zijn hoofd als hij de stem van zijn moeder hoort: 'Bram, vraag God om hulp.' Hij had haar hard uitgelachen en gezegd dat hij niet meer in Hem geloofde, want anders zou het er al lang anders uit hebben gezien.

Die blik in haar ogen en de tranen vergeet hij nooit meer.

Na die keer heeft het niet lang meer geduurd. Toen de kans kwam om het huis uit te gaan, is hij gegaan. Hij had tegen zijn vader gezegd nooit meer terug te komen.

Vader schreeuwde hem, toen hij de deur uit ging, nog na: 'De vloek van God zal je treffen!'

Als antwoord had hij hard gelachen.

Een paar moeilijke jaren volgden. Hij had alle baantjes die op zijn pad kwamen aangepakt en tussendoor studeerde hij. Gelukkig bleef dat goed gaan. Toen hij zijn begeerde diploma's en certificaten had behaald, kostte het hem niet veel moeite een baan te vinden. Maar hij was te ongedurig om lang bij één bedrijf te blijven. Telkens ging hij na een paar jaar weer op zoek naar een andere baan. Meestal was het in het begin heel spannend voor hem, maar hij werd altijd gewaardeerd om zijn inzet.

Toch ging hij na een poosje weer op zoek naar iets anders, tot hij een baan kreeg waar hij Dineke van der Eng ontmoette. Door haar puurheid en spontaniteit voelde hij zich enorm tot haar aangetrokken, maar hij merkte dat ze

niet veel van hem moest hebben. Zelf is hij er nog steeds van overtuigd dat het kwam door die jonge vrouw, waar ze mee samen werkte.

Hij staat op en met de handen in zijn zakken ijsbeert hij door de kamer.

Zij beïnvloedde Dineke door haar vrome, godsdienstige praatjes. Hij heeft geprobeerd dat te veranderen, maar het resultaat was juist dat Dineke steeds vervelender tegen hem ging doen.

Daarom denkt hij dat ze zich daardoor min of meer geblokkeerd voelde om in te gaan op zijn gesprekken.

Weer denkt hij aan die keer dat het hem bijna was gelukt, maar Arthur had alles verstoord. Wat was hij geschrokken.

Ineens slaat hij met zijn vlakke hand een paar keer hard op de kamerdeur. Hij schrikt van het geluid en loopt weer terug naar de bank. Hij kreunt en woelt met een hand door zijn haar.

En nu werkt hij nog steeds bij hetzelfde bedrijf als Arthur, die de vader van Dineke bleek te zijn. Het werk is nog steeds heel interessant, maar toch kijkt hij de laatste tijd regelmatig uit naar een andere baan. Het liefst wat verder weg. Hij denkt aan een bedrijf net over de grens in Duitsland. Dat heeft zijn aandacht al een paar keer getrokken toen hij een advertentie voorbij zag komen.

Hoewel hij weet dat Arthur hem nog een kans heeft gegeven, voelt hij zich toch in de gaten gehouden. Hij denkt aan het gesprek dat hij vrij snel daarna met hem had. Arthur had er bij hem op aangedrongen dat hij psychische hulp moest zoeken. Hij had het aangehoord en om ervanaf te komen had hij gezegd er serieus over na te denken. Thuisgekomen had hij nog eens alles overdacht. Uiteindelijk had hij een

soort medelijden gevoeld. Hij was ervan overtuigd dat Arthur hem niet goed kende, anders zou hij zo niet gedaan hebben. Er zijn maar weinig mensen die weten hoe intelligent Bram is. Hij heeft ook nagedacht over de strategie die hij moet volgen om Dineke voor zich te winnen. Hij moet en zal haar krijgen. Ze is voor hem bestemd. Daar twijfelt hij geen seconde aan. Stel dat die andere baan lukt, dan krijgt hij een vorstelijk maandinkomen. En dan kan hij ook binnen niet al te lange tijd die auto kopen waar hij al zo lang zijn zinnen op heeft gezet. Hij grijnst bij de gedachte aan hoe Dineke zal kijken als ze hem met zo'n auto ziet. Aan de andere kant zal hij voorzichtig te werk moeten gaan, want hij moet uit de buurt van Arthur blijven.

Hij zet de radio uit en gaat naar zijn slaapkamer. Hij moet proberen nog een paar uur te slapen, want anders zou het morgen weleens heel anders kunnen gaan...

Het duurt erg lang voor hij in een onrustige slaap valt. In zijn dromen wordt Bram achtervolgd door Arthur, omdat hij Dineke zover heeft gekregen met hem mee te gaan.

Zwetend wordt hij wakker en hij knipt het licht aan. Op de rand van zijn bed probeert hij wat tot rust te komen, maar dat lukt niet helemaal. Uiteindelijk loopt hij naar de keuken en schenkt een glas whisky in. In één keer drinkt hij het glas leeg, gaat weer terug naar bed en valt dan in een diepe slaap. Wat resulteert in het feit dat hij de wekker niet hoort en pas om negen uur met hoofdpijn wakker wordt.

*Arthurs dochter
keert haar geloof de rug toe.
Kan hij haar helpen?*

Lisette en Arthur hebben al veel meegemaakt. De alleenstaande Lisette heeft haar gehandicapte zoon verloren en Arthur is gescheiden en heeft een volwassen dochter, Dineke. Hun verleden en vorige ervaringen brengen enkele hindernissen met zich mee, maar de liefde houdt ze bij elkaar.

Arthur en Lisette zijn ervan overtuigd dat Dineke de verkeerde richting inslaat. Dineke moet namelijk helemaal niets hebben van het geloof in God. Ze heeft aangegeven dat ze een eigen invulling wil geven aan haar leven en niet op de vingers gekeken wil worden door haar vader en zijn vrouw. Hoe kunnen ze met elkaar toch de familieband behouden?

A. den Uil-van Golen onderzoekt in haar romans wat het leven als overtuigd christen in de moderne tijd betekent. Ze schreef met *Eerste zonnestralen* een vervolg op het boek *Gescheurd wolvendek*, het verhaal van Lisette.

CITER REEKS

ISBN 978 90 2054 694 1 NUR 344

9 789020 54694 1

www.citerreeks.nl